

298

зарове за
пещаръ!

НАЧАЛО И КРАЙ.

9 година.

51 лекция на общия окултенъ класъ, държана на 13 августъ 1930 год. следъ молитва надъ лагера при второто езеро въ "7-тъ езера".

Ще прочета 16 глава отъ Матея, ще взема 16 стихъ. Тя е въз
жна за всички единого отъ васъ. "Отговори Симон и рече:ти си Христисъ,
синъ на Бога живаго?"

~~В~~съкога човѣкъ трѣбва да има една опрѣдѣлена идея въ се-
бе си да я прѣслѣдвate, както Петър казва: ~~ти~~ си синъ на Бога живаго. Всички
единъ човѣкъ, който има тази идея, тогава Христосъ казва: ~~понеже~~ ти не
познавашъ, азъ ще ти дамъ ключа на царството небесни и каквото вържехъ
на земята, ще бѫде вързано на небето. Значи човѣкъ въ себе си трѣбва да
има една идея да познава Христа въ себе си, ~~зад~~ото, ако нѣмате туй позна-
ние, всички други нѣща нѣматъ единъ центъръ около който да се съврѣто-
чѣтъ или свържатъ, всичко е разхвърлено. Не е въ много ядене, ~~Мнозина отъ~~
~~хубавото~~ васъ може да имате нѣкой путь такива криви схващания. Не е въ мнегете
ядене, човѣкъ може да яде много и да нѣма никаква придобивка, може малко
да яде и да има придобивка. ~~та~~ вски денъ, когато човѣкъ яде и се насица,
достатъчно е даръди него, нѣма какво да се беспокоя за утрѣшния денъ.

азано е : утрѣшниятъ денъ пакъ ще се погрижи, понеже вски денъ е една
Божествена епоха. Задъ изгрѣва и задъ залѣза на слѣнцето, ние гледаме на
нѣщата по единъ начинъ. Този, който създаде свѣта, гледа по другъ начинъ.
Ние не знаемъ, защо изгрѣва и защо залѣзва слѣнцето. За насъ слѣнцето
изгрѣва и залѣзва, има сѫщество, за които слѣнцето нито изгрѣва, нито залѣ-
зва; има сѫщество, за които слѣнцето никога не залѣзва, има сѫщество, за
които слѣнцето никога не изгрѣва. То сѫ философски въпроси. То е въпросъ
на съзнанието. Послѣ вие тамъ, дѣто сте достигнали, човѣкъ ще мине прѣвъ 400
хиляди
брата, окато дойде до туй положение. 400 хилади облѣклa ще съблече, докато
дойде до това положение; 400 хилади-културни-ще-емъни степени ще мине,
докато дойде до ту къ и му предстон още дѣлъгъ путь има още толковъ
дѣлъгъ путь, колкото отначалото досега. Ще кажете вие: кога ще извѣрвимъ
този путь? Ще го извѣрвите, но като дойдедете прѣдъ дасъ ще има още толковъ
400 хилади степени ще има, 400 хилади облекла, които трѣбва да съблечете.
Вие ще кажете: сега къдѣ е краятъ? Краятъ е тамъ, дѣто е началото. Кадѣ е
началото? Началото е тамъ, дѣто е краятъ. Който разбира нѣщата, има начало;
който не разбира нѣщата, има край. Крайтъ на нѣщата е нещастие. Началото

на всъко нѣщо е блаженствоначалото на всъко нѣщо е любовь, краятъ на всъко нѣщо е омраза; началото на всъко нѣщо е истината, квантъ на всъко нѣщо е лъжата. Казва: какъвъ ще бѫде краятъ? - Краятъ ще бѫде лъжа. Щомъ нѣщата иматъ край, тѣ не сѫтъ чисти, тѣ нѣматъ истина, не е истината, която има край. Щомъ ти чакашъ единъ край, ти ще дойдешъ до лъжата. Казва: какъвъ е краятъ. Краятъ или онзи, който ти ~~дава~~ пари на заемъ, той те туря на изкушение. Ти ще искашъ пари отъ него, въ началото той показва любовъта ~~към~~ Казва: давамъ ти тия пари, нѣма да ги търся, ти осланяшъ на неговата любовь. Единъ денъ не те обича, потърси паритъ, казва: имашъ да ми давашъ. Любовъта се е свѣрила, дойде лъжата на място. Сега вие не очаквайте ~~да~~ рече какъвъ ще бѫде краятъ, началото е всичкото, а краятъ оставете за другите. Сега то едно когато човѣкъ има въ себе си любовъта да разбирае какво подразбира подъ думата край. Когато имашъ любовъта, казвашъ: какво има задъ задъ любовъта? - задъ любовъта има омраза. - Какво има задъ истината? - Задъ истината има лъжа. - задъ правдата какво има? - Неправда. Дойде нѣкой и ме съ пити какво има задъ лъжата? - Задъ лъжата има истина, задъ омразата има ту любовь, задъ неправдата, има правда. Щомъ си недоволенъ отъ любовъта, ще дойде образата. Ти ще бѫде контрастъ да ти покаже кое е истинското, което търсишъ. Казвашъ: то е истинското, което познавамъ. Омразата като дойде, ще познаешъ любовъта. Сега познаването на любовъта е да имашъ една идея, на която да разчиташъ.

Христосъ казва: ти какво мислишъ? Казва: ти си синъ на Бога-живаго. Сега вие може да имате желание да бѫдете като Петра. Хубаво Петър въ единъ моментъ казва, ме синъ на Бога живаго, но пакъ се явява човѣшкото, следъ нѣколко връме, когато Христосъ започна разправя за нѣкои хо дѣлбоки работи, казва: остави се отъ туй. Казва: мислишъ ли, стой малко настрана. Не се мина много връме, той напусна онова, съзнанието, което имашъ. Сега туй е въ вътрѣшниятъ животъ, нѣкои имате желание като Петър ~~съ~~ имате любовь, ще дойде Христосъ. Казвате: що съзъ влѣзелъ въ този путь? Ето кждъ е погрѣшака, що съзъ влѣзаль въ този путь да страдамъ. Христосъ казва: трѣбва да ида въ Ерусалимъ да много да пострадамъ и да зъкръсна. Ако не мина по този путь на възкресението, не може. Казва: що ти трѣбва така да страдашъ, ~~или~~ имашъ сила ще изпотрѣпемъ, ще вземемъ властъта, ще управляваме, нѣма какво да страдашъ.

Божественото въ този путь не се постига по обикновенъ начинъ. Нѣкой путь кажешъ ~~тазъ~~ ли съзъ най-глупавиятъ човѣкъ, ~~другите~~ уредиха

другитъ уредихъ живота си, азъ ли съмъ най-глупавиятъ да уреда живота си. Въ туй положение ти си въполо ението на Апостолъ Петъръ, защото кой с този, който страда? - Божественото, се бреи бори, Божественото е, което води, то е, което страда. Кой страда дътето или майката? - Майката! Бащата и майката страдатъ, дът то знае само да плаче. Единствената рабата, откако се роди докато порастне се плаче. Дойде бащата и майката, плаче, то е магическата тояжка на земята, като заплаче, дойде майката, какво искашъ? - Хлъбъ, даде му. Пакъ има нѣкаква нужда, плаче, даде-му-дрехи, какво кво искашъ? - дрехи, даде му, обуда му дадатъ, дът то знае само да плаче! Не бивайте дъца, Писанието казва: не бивайте плачливи дъца, саво отворете устата хулаво, то е философия за знаещ хубаво да говоришъ на майка си да ти даде нужното: ~~казвамъ~~: същественото въ васъ е да имате оневна разбиране, искате да имате сила, да имате властъ, но за да дойдатъ и да видятъ, дадатъ ключоветъ на царството небесно, тръбва да познавате Христа, да имате вътръшно мистично-нѣннатие познание. Този стихъ е съгласенъ съ другъ, казва: отецъ ще дойде и жилище ще направимъ въ васъ. Щомъ имате ту поднание, щомъ дойде Христосъ, ще дойде Отецъ, Той има ключъ на царството божие, тогава каквото вържете на земята ще бъде въране вързано на небе то. Когато дойде вътръшно съмъниене, колебание, страдание, съзнанието ви тръбва да се подигне. Апостолъ Павелъ, слѣдъ като се разби тѣхния корабъ, излѣзе на острова събирайше дръва, ухапа го една усонница никакво стана? Имаше едно страдание, стисна го, той го носи състиснатъ го и си гледаше ръбата, стисна го въ огъня. Огън тъ това с любовъта, стисна го въ огъня. Ти не може да разрѣшиш въпроса. Всичките въпроси вънъ отъ любовта сѫ неразрѣшими, каквато философия и да имате, нищо не можете да разрѣшите. Философията не се разрѣшава, азъ имамъ хлъбъ, но нико не разбираамъ, какъ е направенъ, носи го въ торбата. Има единъ философъ, който никакъвъ хлъбъ не ма философствува, какъ е направенъ, той философствува, азъ ямъ, той философствува, азъ ямъ. Нитамъ сега: кой печели, който ядешили който философствува какво нѣщо е яденето, какъ става храносмилането. Казвамъ: отлична философия, ти съ своята философия и азъ съ моето ядене, кой научи повече, азъ научихъ нѣщо положително. Този човѣкъ разправя така че се смыли храната и гладува, ако не му дамъ хлъбецъ. Той знаеше, защо ми разправяше, слѣдъ като ми говори толкоъ, казва: дай ми отъ хлъба. Огато вие проучвате нѣкого, той носи дразната торба, вие пълната.

той знае смисъла на хлъба и философия, вие косите хлъба, но философията не знаете. Той казва: половината на хлъба дръж за мене, половината по този начин ще го ядешъ!

Сега ще вземете вътръшния смисъл да се изучава словото Божие не по механически начинъ, но да имате непрѣодолима вѣра. Човѣкъ трѣбва да има една вѣра, която да не търпи никакво полебание, но да биде фиктивна, какво ще убѣждавесте. Азъ съмъ опиталъ нѣщата хиляди пъти и не съмъ намѣрилъ изключение, единъ математически законъ дѣйствува математически

точно, по-точно отколкото моякъ предполага. ще ме убѣждана нѣкой, че утрѣ слѣнцето нѣма да изгрѣе. дойде времето точно въ часа слѣнцето се пококне. той казва: едно изключение, утрѣ нѣма да изгрѣе. Идвамъ утрѣ, слѣнцето пакъ изгрѣва с една малка разбика въ врѣмето. Врѣмето, прѣзъ което слѣнцето изгрѣва и залѣза. Значи нѣкой пътъ слѣнцето изгрѣва по-рано, нѣкой пътъ изгрѣва по-късно; нѣкой пътъ залѣза по-рано, нѣкой пътъ изгрѣва по-късно. о слѣда като прозѣра, дойде до единъ законъ, не може слѣнцето то да не изгрѣе. избира се, ако ме турятъ въ едно място, дѣто слѣнцето не може да го видя, азъ вѣдомъ: не влизайте въ затворите на тѣмнина, не се хипнотизирайте да кажете, тази работа нѣма да я бхде.

Какъ нѣма да я бхде? Слѣнцето нѣма да изгрѣе. всичко може да стане, но слѣнцето ще изгрѣе. Онзи денъ единъ братъ, който нищо не знае отъ метеорология, но той даваше една опитност кога врѣмето ще се опрѣви. казва: лошото врѣме ще трае или 24 часа, или 48 часа, или два дена, или осмъ деня. Слѣдъ 24 часа врѣмето, ако не се подобри, че се подобри слѣдъ два дена, ако слѣдъ два дена не се подобри, слѣдъ осмъ дена/ непрѣмѣнно ще се подобри. Той казва едно свое наблюдение, казва още: утрѣ слѣнце ще имаме, ще изгрѣе слѣнцето, осмиятъ денъ наближава. казвамъ: макаръ да е мъгливо, ще изгрѣе слѣнцето, не само ще изгрѣе, но ще се махватъ мъглини облаци, напълно ще изгрѣе слѣнцето. както виждате, сутринъта станахме, слѣнцето изгрѣ. казвамъ: има известни правила, които трѣбва да проучавате въ духовния животъ и да не се съмнѣвате въ вашата опитност. има една вътръшна опитност, на която вие трѣбва да разчитате и всичкото учение седи въ туй: да се даде ходъ на Божественото въ насъ, да не мъсимъ човѣкъ, кото въ насъ. има едно положение, въ което нашето съзнание се размѣща. Не размѣщай съзнанието! ѩомъ се разтравожишъ, ѩомъ внесешъ нѣкакво съзнанie, ти смущавашъ съзнанието. ти, като размѣтишъ съзнанието, нѣма да

подобришъ положението, ще пострадашъ. Дълго връме, ще оставишъ да се утaloжи, безъ да може да ивжидашъ ясно. Онова, което желаешъ, ще постигнешъ чайкай всички постижения въ свѣта, има опредѣлено връме. Ти не може да израстнешъ въ единъ денъ да станешъ възрастенъ, полека. Най-първо ще бѫдешъ дѣте, докато до де твоето съзнание, дълго връме баща ти и майка ти, ще те повиватъше излизашъ, ще влизашъ въ коритото, по нѣкой путь ще има пръчица, но нищо не знани. Казва: да станемъ възрастни, казва: дотегна, ми вече баща ми и майка ми за ме кхлятъ, завиватъ, оттиватъ. Тогава щомъ ти дотегна, ти ще започнешъ да увишъ и да завивашъ, да връзвашъ и да развръзвашъ. Когато дѣтето идка магическата тояжка на баща си и на майка си, то се оженва и то започва да управлява дѣцата, той ще остане и той ще даде своята-прачина магическа тояжка, ще иде въ другия-свѣтъ даде всичко въ този свѣтъ. Казва: сърши се. Кажи: сършихъ се криви-тъ разбирания на земния животъ. Ти се се тревожишъ, търсишъ нѣкой да те обича въ дѣцата го търсишъ, намѣришъ го, изгубишъ го; въ приятели го търси-шишъ, намѣришъ го, изгубишъ го; въ богатството, въ знанието, най-послѣ оставишъ, казвашъ: отиде. започвашъ да мислишъ за онъ свѣтъ намѣришъ се въ една тѣмнота. Били ли сте въ положението на единъ старъ човѣкъ, кого-то всички сж го оставили, че отгорѣ тѣмно, отдолу тѣмно, той като единъ пътникъ, който се е изгубилъ. Тогава ще дойде въ него онова чувство дано отъ нѣкакъ дойде нѣкакъ въ проблемъ. Сега азъ ви разправямъ инозина отъ васъ сж минали тия положения, нѣма нѣкой отъ васъ, ко то да ги избѣгне. Но нѣкой путь иде потѣмнѣване на съзнанието. Потѣмнѣването на съзна-нието да не ви плаши, вашето съзнание ще се за завърти като земята, ще дойде нѣщо. Трѣбва да знаете, че пакъ ще изгрѣе слънцето. Като изгрѣе слънцето да познавате, че има единъ периодъ, ако не познавате законите на съзнанието, че се смущавате, когато ще бѫдете въ тѣмнина. Пакъ ще залѣзе слънцето, послѣ пакъ ще изгрѣе, то е постоянно отпаданѣ, има вѣра въ Бога, послѣ изгубване. Като изгубишъ вѣрата, то е залѣзване на слънцето като придобиенъ вѣрата, то е изгрѣвъ. Има положения-на-земята. Име ще виждаме-и сега виждаме като изгрѣва слънцето и като залѣзва. Има положения на земята и не, като се поставимъще виждаме слънцето да ходи и на всѣкаждъ ще бѫде сутринъ, ще вѣрви, но никога не залѣзва. Той е вѣренъ този законъ и по отношение на човѣцкото съзнание. Сега съзнанието е потрѣбно, за да може да расте вашата душа. Име трѣбва да вѣрваме въ Бога, понеже Той е центъръ и ако иие не сме около този центъръ, нашата душа не може

растатъ. Тогава казвате: какво нѣщо е Богъ. Онзи вътръшъ центръ, който дава еднакви условия на всички души да растатъ и да се развива~~тъ~~, туй което въ даденъ случа~~й~~ дава растежъ да постигнешъ своята съществени желания, да постигнешъ своята мисли, да пеализирашъ ония блага, колкото и да си малки, туй, ко то дава да разбиращъ, то е Богъ. Той е вътре въ тебе~~X~~, ти, ако търсишъ нѣкой другъ Господъ отвѣтъ, ти ще го намъришъ, но всичко ще изгубишъ. Знаете ли за онзи адептъ, който училъ единъ богатъ свой ученикъ и му казалъ: ще ти покажа силата на човѣцката мощь. Слѣдъ като му показалъ много чудеса, искалъ да го обере, казалъ: ще донесешъ всички скъпоцѣности, ще затворишъ очитъ и ще ги отворишъ когато ти кажашъ богатиятъ видишъ едно отъ най-голѣмите чудеса. Тогава ученикъ~~тъ~~ донесълъ всички~~тъ~~ си скъпоцѣности и затворилъ очитъ. Учителятъ задигналъ торбата и си заминалъ. Като отворилъ очитъ, нито учителятъ му, нито торбата, това е най-голѣмото чудо. Дойде дяволътъ, какже като адепта ще те научи на нѣщо. Какво ще те научи? ще обере хубаво по всички правила, ще вземе и послѣдното, което имашъ. Отвори очитъ си! Сега много пъти вие служите на тия учители. Христисъ казва: Всички онзи, които дошли преди мене, съ крадци и разбойници, той подразбира всички сия, които съ дошли за себе си, не съ дошли да дадатъ свобода на човѣцката душа~~X~~. Казвамъ: по какво се отличава Божественото въ настъ? - То носи прѣзобиленъ животъ, което въ настъ дава животъ. Пазете вътръшната връзка и не търсете по механически начинъ~~тъ~~ отвѣтъ. Като ядешъ, не че хлѣбътъ ще внесе новитетъ животъ и хлѣбътъ иде като едно условие да подкрепи, този животъ въ тебе ти отъ хлѣба ще издадишъ~~туй~~ което ти трѣба. Ти на живота трѣба да дадешъ работа. Ти ще работишъ за живота, за да те учи. Всѣки денъ, като се хранишъ, ти въ самото хранене, ще придобивашъ нѣщо. Вие сега се храните безъ да знаете~~X~~. Казвамъ: ядете я и или пнете, всичко вършете за слава Божия. Защото, ако не ядешъ заблѣжете, колко си неразположенъ, щомъ започнешъ да дѣвчишъ има нѣщо хубаво, което се внася. Ти си неразположенъ, започни да дѣвчишъ. Ти си неразположенъ, обезсърченъ си, казвашъ: тази работа юма да я биде. Казвашъ, юма да я биде, но я започни да ядешъ. Като започнешъ да ядешъ, дойде нѣкой свѣтла идея. Казвашъ: ще се оправи тази работа. Знами имате единъ малъкъ урокъ, Господъ~~тъ~~ казва: ще се оправи тази работа, щомъ се наядешъ, слънцето изгрѣва. Яденето това е изгрѣвъ, нищо повече. Гладътъ това е залѣзъ~~X~~. Това съ се процеси. Като започнешъ да ядешъ, слънцето изгрѣва. Това съ условия~~тъ~~, които даватъ

възможност да растеши. Казвате: като станем сутринъ, да посълднемъ слънцето. Нима слънцето се нуждае отъ нѣкакво посрѣдане, нима ти ще доносешъ нѣщо за слънцето. Слънцето изгрѣва безъ да го посрѣдаме и залѣзва безъ да го изпрадаме; но ти като идешъ въ сарнанието, това да е положено, ти казвашъ: азъ какво придобихъ отъ слънцето? Слънцето, ако разбирашъ езика му, дава! но, ако не разбирашъ езика му, поскържаво отъ него нѣма. Ако разбирашъ езика по-благосклонно, по богато отъ него нѣма, и въ разбирането на нѣщата е смѣшното, ти, ако разбирашъ нѣщата, ще се ползвашъ. Нѣкой путь излѣзъши на слънце може да трапериши, може да излѣзъши на 30 градуса студъ, измрѣзнатъ ръцѣтъ, нищо не дава слънцето, трѣбва да се грѣешъ на огъния. Онзи, който разбира езика на слънцето, той при 30 градуса студъ, той ще се згрѣе, той ще се изпоти. То прѣизобилно дава. Всѣки човѣкъ споредъ ~~з~~ съзнанието си може да привлече известна енергия, енергията, която се привлича въ душата, ще живѣе. Всѣка енергия, която се реализира въ насъ, живѣе. Подъ думата живѣе, разбираеме въ което съзнанието е пробудено. Въ живата съзнание не е пробудено за тебъ и нѣмате връзка. Ти не го обичашъ. Срѣщашъ другиго, обичашъ го, защо? Защото неговото съзнание е пробудено. Всѣко съзнание, което е пробудено, дава нѣщо отъ себе си, то е изворъ, тече нѣщо отъ него. Тогава между хората, когато се бразува любовъта, вие ако бѣхте ясновидецъ, щѣхте да видите, че става прѣливане. Отъ двѣ ~~мѣста~~ става прѣливане на Божественитѣ енергии. И вътуй прѣливане въ насъ се Божествената заражда любовъ ~~и~~ въ насъ. Любовъта е прѣливане въ нашите души, отъ духа, което иде въ нашите души. Казвамъ: затуй има врата с единъ процесъ. Вие се спирате и казвате: колко ли врѣме той ще ме обича. То е човѣшко, любовъта на иде отъ хората. Колкото цѣлата вѣчностъ ще заеме? Онзи, който те обича, той живѣе въ вѣчността, той ще те обича цѣлата вѣчностъ. Чомъ не го обичашъ, тази вѣчностъ прѣсъезва. Тогава има двѣ вѣчности, има една вѣчностъ на радостъ и една вѣчностъ на екстремъ страдание. Какво ще стане, като не го обичаме? Защо трѣбва да го обичашъ? – Да бѫдешъ радостенъ. Ако не го обичашъ, ще страдашъ. Ако го обичашъ, ще се радвашъ. Тогава схващайтесь мистичната страна: ие обичаме Бога, дотогава, докато съзнаваме, че обичаме Бога Божественото, чрѣзъ което любимъ, прѣзъ милиони врата и да минаваме, прѣзъ което стапало ѝ да се качваме или слизаме, която дреха да събличаме и да обличаме, защото обличането на една дреха е Божествено, събличането на една дреха с човѣшко; влизането прѣзъ една врата е Божествен-

но, излизането прѣз една врата е човѣшко. Когато дойде Божественото, ние ще имаме онзи пъленъ живот въ нашето съзнание, ще знаемъ, защо става итъцата. Не въ цѣбата вѣчностъ, но въ даденъ случай, въ днешния денъ, да знаемъ програмата, каква трѣба да биде да се качите на едно стихало, да съблечете една дреха, да имате една радостъ, да седнете да си пичинете, за започнете да благодарите на Бога да направите нѣколко упражнения, като се върнете да направите една съмка за всички вами придобивки, които ста придобили.

Казва Петъръти си синъ на Бога живаго. То е вече любовъта, синътъ значи отношението, когато Божественото съзнанието е пробудено, има връзка. Азъ наричамъ вразка между Божественото съзнание и нашето, ще направими най-хубавосто итъцо, когато чувствуваме тази връзка. Тази връзка, която чувствувашъ, тя прави всичко наоколо, тя мяза на свѣщта, която носи синъ въ тѣмна ноќь, всички итъца наоколо не виждашъ, виждашъ пътя, итъцата около тебе се освѣтляватъ. Като изгрѣе слънцето е сѫщиятъ законъ. Именно слънцето изгрѣва, за да насърчи всички пътници, които вървятъ въ Бога, понеже слънцето е едно свѣтило, което освѣтлява пътъ. Както слънцето изгрѣва всѣки денъ, това показва, че Божественото съзнание никога не ни оставя, тамъ дѣто е то, има свѣтина. Слънцето или Божественото въ тебе казва: тамъ дѣто съмъ азъ, ще има винаги радостъ, ще има любовъ, ще има винаги знание, ще има винаги свобода. Сега не че самото слънце е духътъ. Силата не седи въ свѣщта, но въ онзи, който носи свѣщта. Като изгрѣе слънцето, считайте, че задъ него има единъ, който носи слънцето, този съсрѣдоточи ума си къмъ него, защото той тебе търси. Казвате: къдѣ е Господъ? Задъ слънцето. Защото онзи, който носи свѣщта, той е задъ свѣщта. Ти не журяш свѣщъ задъ себе си, но свѣщта туришъ напрѣдъ, ти си задъ свѣщта. Така и Господъ. Човѣшки ни говоря, Той е задъ слънцето, сърже държи слънцето, навсѣкъдѣ го носи. Щомъ не вървашъ, Богъ скрие свѣщта, тогава какво става? Ще останешъ въ тѣмно, започнешъ пакъ да се молишъ, извади капачето на свѣщта, като тури фенерчето, свѣтъ. Вие може да кажете че това сѫ дѣтински обяснения. Търсете итъкон Филосомски, има философски като онзи адептъ ще ви каже: затворете очитъ. Ние говоримъ едно учение, казваме: отворете очитъ, ние правимъ едно чудо, когато вашите очи сѫ отворени. Вие казвате: чудесни работи прави този човѣкъ. Отвори очитъ, когато слънцето изгрѣва, по-голѣми работи єтъ по-голѣмо чудо нѣмае отъ това, не търси. Като изгрѣе слънцето, то е чудо, отвори очитъ. Всѣки денъ като ра-

богатъ може да станеши, може да връзваш и да разврзваш, може да направиш всичко. Ако вие сте върни на малкото, има специфична работа, която всъки тръбва да свариш. Може да имаш една хубава цигулка, да нямаши единъ хубавъ лъжъ, направенъ отъ добриятъ майсторъ, може да имаш най-учениятъ учитель, при всичките условия какъ се изисква нѣщо. Ако не учишъ, нищо нѣма да постигнешъ. Тръбва сега трудъ, по четири петъ часа да свиришъ, цигулката нищо нѣма да направи, учительъ нищо нѣма да направи, то е само едната страна. Даже единъ човѣкъ, неарабсти даже учитель да нѣма цигулка да нѣма, ще се научи да пѣе. Ако нѣма цигулка, той има една малка цигулчица, на нея ще започне дасъ упражнява. Казвамъ: тръбва сега една усиленна работа. Никой за васъ не може да свири, да свирятъ хората за васъ, то с привилегия, може да ви свирятъ, но веднажъ, дваждъ, трижъ. Ако искашъ нѣкой тебе да ти свири, той може да се откаже, само може да свиришъ, когато нѣма искашъ. Ние разбираме: по-хубаво работи отъ живота, който Богъ ни далъ, нѣма. Изисква се една свещена работи. Не мислите много какъв ще бѫде краятъ на нѣщата, какво ще стане. Какво ще стане? Сълънцето, като изгрѣе, какво ще стане? Изворитъ ще потекатъ, нивитъ ще узрѣятъ, хамбаритъ ще се напълнятъ, хората ще се обновятъ, хората ще се примирятъ, мртвите ще възкръснатъ, какво ще стане? - Нивитъ ще узрѣятъ. Какво ще стане? - Хамбаритъ ще се напълнятъ. Какво ще стане? - Кората ще се обновятъ. Какво ще стане? - Хората ще се примирятъ? Какво ще стане? - Мртвите ще възкраснатъ. Какво ще стане? - Неправдата въ свѣта ще се дигне, правдата ще дойде, ще настане миръ радостъ и веселие. Туй е, което иде въ свѣта. Ама кога ще бѫде? - Когато очитъ сѫ отворени.

Сега днешниятъ денъ, слѣдъ като слѣземъ на лагера, ще направимъ една екскурзия до Вѣбрака, тамъ ще направимъ своятъ упражнения, ще поемемъ кѣмъ Дамга нагорѣ. Ще тръгнемъ кѣмъ 8 и половина часа да бѫдете готови. Вземете малко за ядене. Сега ще закусите, подиръ обѣдъ ще се върнемъ.